

(ved dem, der frit kunne afhændes (Nustical- u. Benttelohn) anslaaes de aarlige Udgifter til Capital efter 5 pCt. og de i visse Tilfælde faldende Udgifter afløses efter en Beregning af, at i 25 Aar falder „ein Haupt- und Nebenfall“); ved dem, hvis Afhændelse ifølge Sædvane ikke nægtes af Regjeringen, svares i Almindelighed 2 pCt. af Værdien af Lehnsgjenstanden; ved andre svares:

- a) for Lehn, der ere i Hænderne paa juridiske Personer, 4 pCt.;
  - b) Dvinde- og blandede Lehn (cognatiste og agnatist-cognatiste) 10 pCt.;
  - c) agnatiste Lehn, 15 pCt.;
  - d) Lehn, der staae for Hjemsald, 25 pCt. (dette antages Lehnet at gjøre, naar Lehnbesidderen og samtlige Expectanter ere over 60 Aar gamle);
- ved tilbudte (fouda oblata) eller af Lehnsherrn kjøbte Lehn svares 2 pCt. mindre.

Med Hensyn til 3) findes følgende Bestemmelser:

§ 2 af Loven af 17de December 1862: Fra den Dag, Lehnbaandet mellem Lehnsherre og Vasal opløses, forenes Dverreindommen med Brugseindommen af Lehnsgjenstanden.

§ 3. I Henseende til Successionen og Lehnfamiliens øvrige Rettigheder og Pligter forblive dog Lehnlovene saa længe i Kraft, som der endnu er Successionsberettigede ilive, der ere avlede ved denne Lovs Bekjendtgjørelse.

Lehnsubjectet bliver følgelig i Regelen først da en fra Lehnbaandet fuldkommen fri Eiendom, naar enten den sidste af disse Personer kommer i Besiddelse deraf, eller ingen af dem mere er ilive. Det er imidlertid tilladt de Successionsberettigede ogsaa tidligere at hæve det mellem dem bestaaende Lehnbaand ved fri Dverreenskomst og forvandle Lehnet til fri Eiendom.

B. Fideicommisser.

Ved en Rigslov af 13de Juni 1868 fastsættes, dels at Fideicommisser fremtidig kun kunne oprettes ved Lov, dels at Optagelse af Laan i et Fideicommis i større Maalestof end Civillovenes §§ 635—37 tillade, kun da kan bevilges, naar de ere uafviselig nødvendige til Fideicommissgodssets Dpretelse; Bevilgelsen skeer af Cassationsretten, efter Betænkning fra Fideicommisscuratorerne og alle Successorer.

Norge og Sverrig.

Norge.

Idet man forudsætter, at der alene er Spørgsmaal om Lovgivningen, efter 1814, skal man herved meddele, at den norske Grundlov (§ 108) indskrænker sig til at forbyde Dpretelse for Eftertiden af Grevskaber, Baronier, Stamhuse og Fideicommisser, og at der heller ikke senere er emaneret nogen almindelig Privatlov, der nærmere ordner, hvorledes de nu bestaaende Besiddelser af den omhandlede Slags kunne overgaae til fri Eiendom. Derimod er der for det eneste tilbageværende Lehn, Grevskabet Jarlsbergs Vedkommende, under 8de August 1842 udgaaet en særskilt Lov, der foreskriver, at Grevskabet efter dets nuværende (adelige) Besidders Død skal uden Hensyn til Vedkommendes Stand gaae i Arv efter de i Creationspatentet for Grevskabet af 3die Januar 1684 indeholdte Bestemmelser, og at bemeldte Eiendom efter de Arveberettigedes Afgang ikke paa Grund af dens forrige Beskaffenhed